

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Jana Kašpara a Mgr. Kamila Tojnera ve věci žalobce: **Lesy České republiky, s. p.**, sídlem Hradec Králové, Přemyslova 1106, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, sídlem Praha 10, Vršovická 65, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4.1.2011, č.j. 2489/560/10, 84582/ENV/10, sp.zn. OL 66/2010,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného, kterým bylo změněno rozhodnutí České inspekce životního prostředí ze dne 13.8.2010, č.j. ČIŽP 46/OOL/SR01/0908629.030/10/HLL, a žalobci byla uložena pokuta 47.000,- Kč za to, že v porostní skupině 226 F₁₁ na lesním pozemku parc.č. 63/1, k.ú. Obrváž, nezajištěním včasné asanace smrkového dříví o objemu minimálně 47,2 m³ umožnil kalamitním hmyzím škůdcům (kůrovcům), aby se v této dřevní hmotě namnožili, dokončili v ní svůj vývoj, tuto opustili, následně se rozptýlili do okolí, kde ohrozili okolní lesní porosty, čímž byly zároveň vytvořeny podmínky pro škodlivé působení abiotických činitelů. Tímto jednáním měl žalobce naplnit skutkovou podstatu správního deliktu dle § 4 písm. c) zákona č. 282/1991 Sb., (dále jen zákon o České inspekci životního prostředí nebo jen zákon), tj. vlastním zaviněním vytvořit podmínky pro působení škodlivých biotických a abiotických činitelů, čímž ohrozil životní prostředí v lesích.

Žalobce v žalobě uvedl, že se deliktního jednání se nedopustil, neboť dle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č.j. 1As 15/2007-141 je součástí objektivní stránky skutkové podstaty správního deliktu nejen jednání (konání či opomenutí), ale také následek spočívající v porušení nebo ohrožení zájmů tvořících objekt deliktu. I následek

(jakož i účinek na konkrétním předmětu útoku) jsou proto předmětem dokazování v řízení před správním orgánem. Ke spáchání správního deliktu a vzniku odpovědnosti vlastníka lesa dle zákona o České inspekci životního prostředí musí být naplněny mj. všechny znaky skutkové podstaty, mezi něž patří objektivní stránka deliktu. Obligatorními znaky objektivní stránky jsou jednání, následek a příčinná souvislost mezi nimi. Následek je porušení nebo ohrožení zájmu chráněného zákonem. Zákon tak vyžaduje, aby jednání způsobilo předvídaný následek, tedy ohrožení nebo poškození životního prostředí v lesích. Je proto třeba důkazů o tom, že vznikl následek (ohrožení). Žalovaný postihl žalobce za správní delikt spočívající v ohrožení životního prostředí, ačkoliv sám shledal důvodnou odvolací námitku žalobce v tom, že inspekce nijak nedokládá, jakým způsobem a v jaké míře došlo ve spojitosti s prokázaným opožděným zpracováním kůrovci opuštěné dřevní hmoty k ohrožení životního prostředí, což pak bez dalšího dává do souvislosti se vznikem holin a ostatní těžby nahodilé (str. 5 odůvodnění rozhodnutí). Dle žalobce inspekce ani ministerstvo neprokázaly, že by v příčinné souvislosti s pokutovaným jednáním došlo k ohrožení životního prostředí, pokud na str. 5 žalovaný uvedl „ohrožení životního prostředí v lesích je v tomto případě třeba spatřovat v nežádoucím působení škodlivých biotických činitelů (hmyzích škůdců), vedoucím v řadě případů k předčasnému smýcení lesních porostů, které tak dále nemohou odpovídajícím způsobem plnit funkce lesa...“ Dle žaloby tak žalovaný v daném případě neprokázal, zda v posuzované věci se jedná o jeden z řady takových případů, či nikoliv, zda v daném případě došlo k předčasnému smýcení lesních porostů, ke vzniku nestabilních okrajů lesa, či ke škodlivému proředění lesních porostů, tj. k vytvoření podmínek pro škodlivé působení biotických či abiotických činitelů, a tím i k ohrožení životního prostředí. Naopak žalovaný shledal důvodnou odvolací námitku žalobce za neprokázání příčinné souvislosti mezi pokutovaným jednáním a tvrzeným vznikem následku – vznikem holin a další nahodilé dřevní hmoty. Samotná nečinnost při ochraně lesa proti hmyzím škůdcům nezakládá delikt ní jednání podle § 4 písm. c) zákona (rozsudek Městského soudu v Praze, sp.zn. 7Ca 189/2007). Žalobce nadále tvrdí, že k ohrožení životního prostředí v dané věci nedošlo.

Dále žalobce namítá, že v rozporu s § 2 odst. 4 správního řádu správní orgány nedbaly, aby při rozhodování skutkově shodných nebo obdobných případů nevznikly důvodné rozdíly, neboť v odvolání namítl, že inspekce uložila obci Kožlí pokutu ve výši 25.000,- Kč v totožném regionu, kdy inspekce zjistila několik desítek napadených stromů s následnou několikaměsíční nečinností, které způsobilo kůrovcové těžby ve výši 1000 m³. Žalovaný k odvolací námitce uvedl, že konečná výše pokuty odpovídá řádově pokutám, které byly uloženy obci Kožlí, že došlo za jiných okolností k naplnění skutkové podstaty deliktu ze strany obce a žalobce, kdy žalovaný akcentoval vysokou odbornou úroveň žalobce a tedy jeho schopnost operativně přijmout příslušná opatření k odvrácení hrozící škody. Žalobce předložil dvě rozhodnutí o uložení pokuty ve výši pokuty 10.000,- Kč a 15.000,- Kč obci Kožlí, z čehož plyne, že žalobci bylo uloženo na jeden m³ neasanované dřevní hmoty 1.000,- Kč a obci Kožlí 77,- Kč, resp. 29,- Kč. Přitom v případě obce Kožlí se jednalo o porosty, které jsou bezproblémově celoročně přístupné. Na těchto místech odbornou správu v lesích obce Kožlí vykonává taktéž žalobce, který z titulu své funkce upozorňoval na výskyt kůrovcového dříví předem inspekci. Nelze tak přijmout tvrzení, že odborná úroveň přístupu k problematice ochrany lesa je u obou subjektů zásadně odlišná.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě uvedl, že pokud by ve správním řízení bylo prokázáno, že došlo k poškození životního prostředí (předčasnému smýcení lesních porostů, ke vzniku nestabilních okrajů lesa, či ke škodlivému proředění lesních porostů), pak by byly výrokem tyto okolnosti bezpochyby zohledněny, zejména o rozsahu výše ukládané sankce, avšak jak je uvedeno ve výroku správního rozhodnutí ve

spojitosti s nečinností žalobce bylo dovozováno pouze ohrožení životního prostředí v lesích. U ohrožení životního prostředí v lesích nelze předjímat a vyžadovat po správním orgánu, aby bezezbytku vymezil, které konkrétní škodlivé biotické a abiotické činitele budou působit (to ani z povahy věci není možné, protože nelze vyžadovat podrobnou specifikaci něčeho, co dosud nenastalo), ale podstatné je, zda byly vytvořeny pro působení těchto činitelů předchozím poškození životního prostředí podmínky (viz. rozsudek Městského soudu v Praze č.j. 11Ca 202/2006-46). Žalovaný vycházel z inspekčních zjištění v rámci šetření ze dne 22. a 25.5.2009, které žalobce nezpochybnil, tj. existence včas neasanovaných celkem 62 stojících stromů kůrovcem již opuštěných v lesním porostu 226 F₁₁ a z vyjádření samotného žalobce, ze kterého plyne, že sjednaný termín k asanaci nekůrovcové hmoty nebyl sjednaným subjektem dodržen. Nezajištěním včasné asanace smrkového dříví o celkovém objemu minimálně 47,2 m³, tak žalobce umožnil kalamitním hmyzím škůdcům, aby se v této dřevní hmotě namnožili, dokončili svůj vývoj a následně se rozptýlili do okolí, kde ohrozili okolní lesní porosty, čímž byly zároveň vytvořeny podmínky pro škodlivé působení abiotických činitelů (vítř, voda, těžký sníh, apod.). Ohledně pokuty uložené obci Kožlí se jednalo o zjevný exces inspekce, který by v případě napadení rozhodnutí bylo zapotřebí napravit. Žalovanému však není známo, že by žalobce uplatnil opravný prostředek, tak aby mohla být sjednána náprava.

Ze správního spisu plynou tyto rozhodné skutečnosti :

Rozhodnutím České inspekce životního prostředí ze dne 13.8.2010, č.j. ČIŽP 46/OOL/SR01/0908629.030/10/HLL byla žalobci podle § 4 písm. c) zákona o České inspekci životního prostředí uložena pokuta 153.000,- Kč za to, že v porostní skupině 226 F₁₁ a 226 G₁₂ nesplněním povinnosti vlastníka lesa podle § 32 odst. 1, 2 zákona č. 289/1995 Sb. vytvořil podmínky pro působení škodlivých biotických a abiotických činitelů a to rozmnožením kůrovce z 58 m³ na 1528 m³ dřevní hmoty, kdy vytěžením 1528 m³ dřevní hmoty vznikly holiny na ploše několika hektarů, tudíž došlo k poškození životního prostředí lesa.

Rozhodnutím žalovaného bylo rozhodnutí České inspekce životního prostředí změněno tak, že žalobci byla uložena pokuta 47.000,- Kč za to, že v období od 1.4.2009 do místního šetření inspekce ve dnech 22.5. a 25.5.2009 v porostní skupině 226 F₁₁ v důsledku nedůsledného plnění povinností jeho hospodařícího vlastníka lesa, nezajištěním včasné asanace smrkového dříví o celkovém objemu minimálně 47,2 m³ umožnil kalamitním hmyzím škůdcům – kůrovcům – druhu lýkožrout smrkový, aby se v této dřevní hmotě namnožili a následně se rozptýlili do okolí, kde ohrozili okolní lesní porosty, čímž byly vytvořeny podmínky pro škodlivé působení abiotických činitelů. Žalovaný konstatoval, že ohrožení životního prostředí v lesích je třeba spatřovat především v nežádoucím působení škodlivých biotických činitelů, vedoucím v řadě případů k předčasnému smýcení lesních porostů, které tak dále nemohou odpovídajícím způsobem plnit funkci lesa, přičemž v důsledku škodlivého působení kůrovců (oslabení napadených stromů, nutnosti provádění asanačních těžeb), tak dochází k vytvoření podmínek pro škodlivé působení abiotických činitelů, především v místech nově vzniklých nestabilních okrajů lesa. Žalovaný vyhověl odvolacím námitkám žalobce, týkajících se neprokázání příčinné souvislosti se vznikem holin a vzniklé další nahodilé dřevní hmoty, a proto v této části nečinnosti žalobce neshledal žalovaný deliktní odpovědnost žalobce. Ohrožení životního prostředí nelze předjímat, proto nelze vyžadovat po správním orgánu, aby bezezbytku vymezil, které konkrétní škodlivé biotické a abiotické činnosti budou působit, neboť to z povahy věci není ani možné. Podstatné je, zda byly delikventem vytvořeny podmínky pro působení těchto činitelů předchozím

poškození životního prostředí. Žalovaný konstatoval, že v řízení bylo prokázáno, že žalobce zanedbal povinnosti vlastníka lesa v oblasti ochrany proti hmyzím škůdcům, že si žalobce byl vědom svých povinností včasného provedení asanačních prací, přesto však nezajistil adekvátním způsobem jejich včasné plnění a bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že zadáním prací jinému subjektu zákonem chráněný zájem neporuší, kdy z vlastního vyjádření žalobce podkladům rozhodnutí týkající se způsobu řešení situace žalovaný uvedl, že sjednaný subjekt k provedení těžby a asanace nesplnil své smluvní závazky, což žalobce řešil pouze uložením smluvní pokuty, resp. nasazením jiné technologie, která nevyřešila podstatu vzniklého problému, neboť v případě, kdy bezprostředně hrozí situace, kdy kůrovci již dokončují v napadené dřevní hmotě svůj vývoj a chystají se tuto opustit, nezbývá nic jiného, než provést okamžitou asanaci napadeného dřeva, spočívající v jeho pokácení a ošetření vhodným insekticidním přípravkem.

Ze žalovaným popsané bionomie kůrovce druhu lýkožrout smrkový vyplývá, že namnožení jedinci se po proběhlém jarním, resp. sesterském rojení rozptýlili do okolí (viz. zjištěná kůrovci opuštěná dřevní hmota), kdy nepochybně napadli lesní porosty se zastoupením smrku nacházejících se v okolí, což v důsledku průběhu vegetačního období roku 2009 mohlo vést až ke vzniku 2. a 3. generace škůdců. Žalovaný konstatoval, že mu nepřísluší předvídat, kde přesně a v jakém rozsahu se tak stalo. Přesto s ohledem na nezanedbatelné množství kůrovci opuštěné dřevní hmoty (47,2 m³), lze konstatovat, že namnožení kůrovci následně minimálně způsobili oslabení jimi atakovaných stromů (důsledek nutnosti uplatnění jejich přirozených obranných mechanismů) a pokud to bezprostředně nevedlo až k jejich odumírání, byl tím nepochybně ovlivněn např. jejich zdravotní stav (narušená podkorní vodivá pletiva, infekce dřevokazných hub), stabilita (snížená odolnost proti účinkům slunce, větru, ledovky, těžkého sněhu) a vitalita (snížený přírůst a obnova biomasy) a stav lesních ekosystémů v následujícím období. Žalovaný tak měl za to, že v přímé příčinné souvislosti s konáním žalobce, zde opomenutím, došlo k vytvoření podmínek pro působení škodlivých biotických a následně i abiotických činitelů a tím i k ohrožení životního prostředí v lesích. Uložená pokuta činí 0,98 % maximální možné sazby Z hlediska zjištěného množství dřevní hmoty lze mít za to, že kůrovcem opuštěné porosty představí 0,08 ha redukované plochy lesní půdy, na které došlo k odumření lesa v důsledku škodlivého působení kůrovců.

K námitce ohledně pokuty uložené obci Kožlí žalovaný v rozhodnutí uvedl, že odbornou úroveň odvolatele spatřuje v neschopnosti lesnického personálu včas rozpoznat inciační fáze napadení jednotlivých stromů i míru ohrožení životního prostředí a tedy schopnost operativně přijmout příslušná opatření k odvrácení hrozícího nebezpečí. Rozdílná výše sankce je dána i potřebou preventivně výchovného efektu. Proto má za to, že pokuta uložená žalobci i obci Kožlí odpovídá řádově pokutám, které byly uloženy obci Kožlí.

Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu tvrzených důvodů nezákonnosti, kterými je soud vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, jak soudu ukládá ustanovení § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. Soud rozhodl bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s.ř.s., neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili.

Podle § 4 odst. 1 písm. c) zákona o České inspekci životního prostředí inspekce uloží pokutu až do výše 5.000.000 Kč právníkům nebo fyzickým osobám, které svým jednáním nebo opomenutím ohrozí nebo poškodí životní prostředí v lesích tím, že vlastním zaviněním vytvoří podmínky pro působení škodlivých biotických a abiotických činitelů.

K výkladu ustanovení § 4 odst. 1 písm. c) citovaného zákona se vyjádřil Nejvyšší správní soud v usnesení rozšířeného senátu ze dne 17. 7. 2008, č. j. 1 As 15/2007 – 141, v němž dospěl k závěru, že *ustanovení § 4 zákona č. 282/1991 Sb., o České inspekci životního prostředí a její působnosti v ochraně lesa, ve znění před novelou provedenou zákonem č. 167/2008 Sb. (účinnost od 17. 8. 2008), ve slovech „svojí činností“ je nutno vykládat tak, že tu zákon má na mysli jak konání, tak opomenutí. Součástí objektivní stránky skutkové podstaty správního deliktu podle tohoto ustanovení je nejen jednání (konání či opomenutí), ale také následek, spočívající v porušení nebo ohrožení zájmů, tvořících objekt deliktu. I následek (jakož i účinek na konkrétním předmětu útoku) jsou proto předmětem dokazování v řízení před správním orgánem.*

V obdobné věci uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku č.j. 4 As 71/2013-35, že *Nejvyšší správní soud souhlasí se závěrem správních orgánů, že výletové otvory, opadaná kůra s požerky kůrovce a jejich larev bez jakýchkoli pochyb dokládají, že došlo k dokončení vývoje lýkožroutů a jejich výletu. Nejvyššímu správnímu soudu není naprosto zřejmé, co by tyto skutečnosti měly znamenat jiného. Stěžovatelka se v tomto směru podle názoru Nejvyššího správního soudu mylí v tom, co jí bylo správními orgány vytýkáno. Stěžovatelka totiž nebyla uznána vinnou za to, že stromy na jejím pozemku byly napadeny kůrovcem, ostatně by to byl zjevný nonsens, neboť by byl stěžovatelce vytýkán přirozený přírodní proces v podobě života kůrovce; naopak správní orgány stěžovatelce kladly za vinu to, že ačkoli věděla, že na jejím pozemku dochází k vývoji kalamitního škůdce, proti jeho vývoji nic neudělala, ačkoli ji to ukládalo ustanovení § 32 zákona o lesích, čímž došlo k ohrožení dalších částí lesa. Nejvyšší správní soud dále odkazuje na ustanovení § 4 odst. 1 písm. c) zákona o České inspekci životního prostředí, které stanoví, že skutkovou podstatu naplní nejen ten, kdo poškodí životní prostředí (tj. musí fakticky dojít ke škodlivému následku, jehož existenci stěžovatelka obšírně ve své kasační stížnosti vylučuje), ale že stačí i ohrožení životního prostředí. Nejvyšší správní soud přitom souhlasí se správními orgány, že **umožnění vývoje kůrovce a jeho výletu do okolí (jak dokládají výletové otvory) ohrožení okolních lesních porostů dokládá. Skutečnost, že ke zvýšení výskytu kůrovce v okolních lesích fakticky nedošlo, neznamená, že životní prostředí nebylo ohroženo**, že stěžovatelka postupovala správně a že ji nelze uznat vinnou ze spáchání správního deliktu, protože v případě přírodních procesů je nutno brát v úvahu řadu dalších proměnných, které jsou mimo jakoukoli vůli člověka, tj. vlastní nenavýšení počtu kůrovců v okolí mohlo být způsobeno řadou činitelů mimo jakýkoli vliv stěžovatelky. To, že k faktickému poškození životního prostředí v podobě zvýšení stavu kalamitního škůdce nedošlo, bylo správními orgány správně vzato do úvahy při ukládání sankce.*

*Nad rámec výše uvedeného Nejvyšší správní soud poukazuje na **absurdní důsledky, které by vyplývaly ze stěžovatelčina požadavku na prokázání následku v podobě poškození životního prostředí**. V případě vývoje kůrovce a jeho rozletu do okolí by totiž – pokud by správní orgány musely prokázat následek v podobě narušení životního prostředí – muselo být postaveno najisto konkrétní narušení životního prostředí, tj. že kůrovci vyvinutí v určitém stromě napadli další, přesně popsany strom. Nejvyšší správní soud je přesvědčen, že toto není v převážné většině případů prakticky možné a proto je nutné požadavek stěžovatelky na prokázání poškození životního prostředí odmítnout jako absurdní.*

V této věci žalobce nespороval množství a stav neasanovaných 62 stromů napadených kůrovcem, který již napadené stromy opustil. Městský soud v Praze tak shodně se správními orgány i rozsudkem NSS č.j. 4 As 71/2013-35 má za to, že samotné umožnění vývoje kůrovce a jeho výletu do okolí (žalobce v žalobě nespороvané) ohrožení okolních lesních

porostů dokládá. Skutečnost, že ke zvýšení výskytu kůrovce v okolních lesích fakticky nedošlo, neznamená, že životní prostředí nebylo ohroženo. To, že k faktickému poškození životního prostředí v podobě zvýšení stavu kalamitního škůdce nedošlo, bylo správními orgány vzato do úvahy při ukládání sankce (viz. dále uvedené neprokázání holin). Ve správním řízení bylo prokázáno, že žalobce neprovedl včas asanaci smrkového dříví o celkovém objemu minimálně 47,2 m³ napadeného lýkožroutem smrkovým, aby se v této dřevní hmotě namnožil a následně se rozptýlil do okolí. Vytvořením podmínek, resp. nezabráněním vývoje lýkožrouta smrkového a jeho dalšímu rozšíření do okolí má soud za prokázaný zákonem požadovaný následek – ohrožení životního prostředí v lesích, které je třeba spatřovat především v nežádoucím působení škodlivých biotických činitelů, vedoucím v řadě případů k předčasnému smýcení lesních porostů, které tak dále nemohou odpovídajícím způsobem plnit funkci lesa, přičemž v důsledku škodlivého působení kůrovců (oslabení napadených stromů, nutnosti provádění asanačních těžeb), tak dochází k vytvoření podmínek pro škodlivé působení abiotických činitelů, především v místech nově vzniklých nestabilních okrajů lesa. Pokud na str. 5 žalobou napadeného rozhodnutí žalovaný vyhověl odvolacím námitkám žalobce, bylo tomu pouze v rozsahu neprokázání příčinné souvislosti nečinnosti žalobce a vzniku holin vzniklých po těžbě kůrovcem napadených porostů a výskytu kůrovce v porostní skupině 226 G₁₂, ve zbylém rozsahu co do viny, delikt ní odpovědnosti žalobce bylo rozhodnutí správního orgánu I.st. potvrzeno. Soud má za to, že příčinná souvislost mezi neprovedenou asanací a zákonem požadovaným následkem (ohrožení životního prostředí lesa) je prokázána samotnou existencí kůrovcem zasažené dřevní hmoty a prodlevou v asanaci této hmoty žalobcem tak, že kůrovec dokončil v dřevní hmotě vývoj a rozptýlil se do okolí, čímž došlo pro nečinnost žalobce k ohrožení životního prostředí lesa zaviněním žalobce, který tímto vytvořil podmínky pro působení škodlivých biotických a abiotických činitelů. Žalovaný dostatečně specifikoval povahu následků nečinnosti žalobce, vzhledem k ohrožovací povaze deliktu je požadavek žalobce na prokázání předčasného smýcení, vzniku nestabilních okrajů lesa, škodlivého prořezání lesních porostů apod. nedůvodný, neboť s umožněním vývoje a rozšíření kůrovce jsou spojeny žalobcem uvedené projevy poškození životního prostředí lesa, které jsou dány *životním cyklem* kůrovce, jehož existence je bytostně spojena s likvidací stromů lesa. Proto zákonodárce stanovil vlastníkům lesa povinnost předcházet rozšíření kůrovce, kdy zároveň stanovil sankci formou ohrožovacího deliktu dle § 4 odst. 1 písm. c) zákona o České inspekci životního prostředí bez ohledu na skutečně vzniklé následky poškození životního prostředí lesa.

Rozsudek č.j. 7 Ca 189/2007-25, na který žalobce poukázal, je třeba vykládat s přihlédnutím k okolnostem dané věci, tímto rozsudkem bylo zrušeno rozhodnutí žalovaného dle 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s., neboť skutkový stav (množství dřevní hmoty napadené kůrovcem), který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, neměl oporu ve správním spisu. Jak výše uvedeno, skutkové zjištění správních orgánů o množství a napadení dřevní hmoty kůrovcem nebylo v posuzované věci žalobcem sporováno, ostatně žalobce sjednal u jiného subjektu odstranění kůrovcového dříví, za které uplatnil smluvní pokuty z důvodu prodlení v odstranění dřevní hmoty; proto okolnosti ve věci sp.zn. 7Ca 189/2007 a ve věci sp.zn. 7A 46/2011 jsou zcela odlišné z důvodu rozdílného vymezení rozsahu přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí. Úvahu soudu v rozsudku č.j. 7Ca 189/2007-25 o tom, že nečinnost při ochraně lesa proti hmyzím škůdcům nezakládá delikt ní jednání podle § 4 písm. c) zákona je třeba vykládat v kontextu okolností předmětné věci.

Otázkami rovnosti před zákonem se zabýval již Ústavní soud ČSFR (nález publikovaný pod č. 11/1992 Sbírky nálezů Ústavního soudu ČSFR), který vyložil, že rovnost není kategorií abstraktní. Z tohoto principu neplyne, že by každému musely být automaticky

přiznávány stejné nároky. Nelze tak automaticky stanovit výši sankce k množství zasažené dřevní hmoty, takovýto algoritmus zákon nestanoví. Podle § 5 odst. 1 zákona o České inspekci životního prostředí se při určení výše pokuty přihlíží zejména k závažnosti, způsobu, době trvání a následkům protiprávního jednání. Pod pojem závažnost lze dle soudu také zahrnout osobu, která jiný správní delikt spáchala. Jakkoli žalobcem namítané rozhodnutí České inspekce životního prostředí o správním deliktu obce Kozlí ve srovnání poměru zasažené dřevní hmoty a výše uložené pokuty prokazuje, že žalobci byla uložena řádově vyšší pokuta než obci Kozlí, kdy zároveň byla polovina uložené pokuty opět příjmem obce Kozlí (viz. odůvodnění obou rozhodnutí), má soud za to, že v oblasti správního trestání je uplatnění zásady legitimního očekávání, resp. práva rovného přístupu velmi omezeno, neboť subjekt porušující zákonem stanovenou povinnost má „legitimní očekávání“ pouze v rozsahu maximální výše sankce stanovené zákonem. Případné uložení nižší poměrné sankce jinému subjektu nezakládá legitimní očekávání žalobce, že obdobná výše sankce bude uložena i jemu. Žalobcem předložená rozhodnutí o uložení pokuty obci Kozlí neprokazují, že právě takovýto algoritmus sankce odpovídající množství napadené dřevní hmoty je obvyklou praxí správního orgánu. Není totiž vyloučeno, jak uvádí také žalovaný, že naopak uložena pokuta obci Kozlí byla vybočením z obvyklé praxe správního orgánu, jež odpovídá uložené pokutě žalobci. Pouze předložení dvou rozhodnutí o uložení pokuty totožnému subjektu není způsobilé prokázat nerovný postup správního orgánu vůči žalobci. Jakkoli žalobci byla uložena řádově vyšší poměrná sankce než obci Kozlí, stále byla žalobci uložena sankce ve výši 0,98 % maximální možné sazby, tedy sankce v zákonném rámci sazby trestu i správního uvážení žalovaného. Zároveň je třeba přihlídnout k odlišnosti obou subjektů ve smyslu jejich předmětu činnosti, z které plyne rozdílná míra odbornosti i odlišné předpokládané majetkové poměry. Dle soudu žalobci nebyla uložena zjevně nepřiměřená pokuta, a proto nejsou dány podmínky pro zásah soudu, zejména pokud se žalovaný v odůvodnění rozhodnutí s taktovou námitkou přesvědčivě vypořádal. Důvodné rozdíly dle § 2 odst. 4 správního řádu v předmětných skutkových věcech při uložení sankce plyne z rozdílnosti sankcionovaných subjektů a to v povaze jejich předmětu činnosti, jak výše uvedeno. Skutečnost, že žalobce pro obec Kozlí zajišťoval péči o dané porosty, nijak neovlivňuje hodnocení subjektu, který spáchal správní delikt (Obec Kozlí). Oproti tomu však nelze klást žalobci k tíži, že neuplatnil žalovaným ve vyjádření k žalobě namítaný opravný prostředek, neboť žalobce nebyl účastníkem v řízení o jiném správním deliktu obce Kozlí.

Z výše uvedených důvodů soud považuje žalobní námitky za nedůvodné, ve správním řízení bylo prokázáno deliktní jednání žalobce a to i v rozsahu příčinné souvislosti nečinnosti žalobce a vzniklého ohrožení životního prostředí lesa, zároveň nebylo prokázáno, že by uložena pokuta byla v nesouladu s obvyklou rozhodovací praxí správního orgánu, zejména byla-li uložena při samé dolní hranici sazby trestu, proto soud žalobu zamítl pro nedůvodnost (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).

O nákladech řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení o žalobě nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 8.1.2015

JUDr. Ing. Viera Horčicová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Jana Válková